

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Mgr. D. R.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem Praha 1, Školská 12, o žalobě proti rozhodnutí České advokátní komory ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. K 91/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České advokátní komory ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. K 91/2012, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým odvolací kárný senát České advokátní komory zamítla jeho odvolání proti kárnému rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory (dále jen „kárný senát“) ze dne 30. 8. 2013, sp. zn. K 91/2012. Tímto rozhodnutím kárný senát shledal žalobce vinným, že ačkoliv v letech 2010 a 2011 poskytoval právní služby Z. K., jejichž předmětem byl zejména seps smluv a vymáhání pohledávek, které jí jako podnikatelce vznikly v oblasti chovu koní, a v souvislosti s tím získal informace o jejím majetku a finanční situaci, od listopadu 2011 poskytoval právní služby panu C. D. T., bývalému příteli Z. K., kterého zastupoval v soudních řízeních vedených proti Z. K. (zejména v řízení u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 Cm 215/2011). Tímto jednáním žalobce porušil § 16 odst. 1 a 2, § 17 zákona č. 85/1996 Sb. o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a § 19 odst. 1 písm. a), c) a § 21 odst. 1 zákona o advokacii. Podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii kárný senát upustil od uložení kárného

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

opatření a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované částku 3 000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení.

Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení. Předně tvrdí, že při výkonu advokacie nejednal nečestně a nesvědomitě. Žalobce dlouhodobě zastupuje C. D. T. (dále také „klient“), mj. i ve věci jeho pohledávek vůči Z. K. (dále rovněž „stěžovatelka“), které vyústily v uzavření smlouvy o vypořádání v roce 2008 a vyplacení finanční kompenzace přesahující částku 7 mil. Kč. Stěžovatelka si přitom byla vědoma skutečnosti, že žalobce dlouhodobě zastupuje klienta. Žalobce se souhlasem klienta pomohl paní Z. K. se dvěma záležitostmi, které nesouvisely s klientem a u nichž nemohl nastat žádný konflikt (vymožení její pohledávky vůči třetí osobě a sepsání dvou vzorových smluv o ustájení koní). Žalobce v této souvislosti poukazuje na čl. 7 odst. 1 etického kodexu a zdůrazňuje, že nebyl dán důvod pro odmítnutí právních služeb, protože se nejednalo o stejnou věc nebo věc související a získané informace od Z. K. nemohly jakkoliv zvýhodnit klienta. Rovněž upozorňuje, že se jednalo pouze o vzorové smlouvy, do nichž konkrétní údaje doplnila sama Z. K. Žalobce neporušil ani povinnost mlčenlivosti a tvrzení Z. K. v této věci byla zcela obecná a nekonkrétní.

Žalovaná dále dle žalobce dostatečně nezjistila skutkový stav, neboť nevzala v potaz časovou posloupnost poskytovaných právních služeb. Žalobce začal zastupovat klienta již v roce 2007 a stěžovatelce poskytl pouze dvě ojedinělé asistence, k nimž dal klient souhlas. Kárný senát nezohlednil skutečnosti a listiny předložené žalobcem a rovněž nepřipustil projednání otázek, které žalobce položil stěžovatelce prostřednictvím kárného senátu a jež by stěžovatelku usvědčily z nepravdivých tvrzení. Kárný senát proto v rozporu s § 15 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (dále jen „advokátní kárný řád“), nedostál své povinnosti činit vhodná opatření, aby jednání směřovalo k získání podkladů pro spravedlivé posouzení a rozhodnutí věci. Rovněž nerespektoval § 33 odst. 5 zákona o advokacii, podle něhož je kárně obviněný oprávněn vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a má právo hájit se a navrhopvat důkazy, které by měly být provedeny. Při jednání předcházejícímu vynesení kárného rozhodnutí předseda kárného senátu zdůvodnil nepoložení otázek paní Z. K. tak, že tyto otázky přišly místo na email předsedy kárného senátu na oficiální emailovou adresu kárného odboru. Odvolací orgán pak jejich neprovedení zdůvodnil jejich nadbytečností. Takováto argumentace však nemůže obstát a žalobce ji vnímá jako účelovou a zavádějící.

Žalobce je přesvědčen, že na průběh kárného řízení měla vliv námitka podjatosti, kterou žalobce vznesl vůči předsedovi kárného senátu, kdy předseda žalobci nevycházel vstříc ohledně termínů jednání a nepoložil stěžovatelce zmíněné otázky. Navíc jeho vina nebyla prokázána a nebyl respektován princip *in dubio pro reo*.

Kárný senát rovněž neprokázal, že se žalobce dopustil *závažného* a *opětovného* porušení povinností stanovených zákonem o advokacii, jak vyžaduje § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Naopak upustil od uložení kárného opatření s odůvodněním, že se jedná o méně závažné porušení povinnosti, což si vzájemně odporuje. V odvolacím řízení tyto vady napraveny nebyly.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že kárný senát mohl posuzovat pouze skutek vymezený kárnou žalobou; pokud tedy žalobce před zastupováním Z. K. zastupoval rovněž klienta, což by bylo možné kvalifikovat jako kárné provinění, kárná žaloba nemohla být podána pro časový odstup. Žalobce sice uvádí, že stěžovatelce poskytl pouze ojedinělou právní asistenci, ovšem tím přiznává, že právní pomoc poskytl dvěma stranám. Rozpor jejich zájmů se projevil i ve sporu vedeném před soudem a nemůže být odstraněn dodatečným tvrzením žalobce, že šlo o případ nevyvolávající žádný konflikt. Otázka časové souvislosti a souhlasu klienta je irelevantní.

Žalovaná opakuje, že nepřipustila otázky na stěžovatelku, neboť skutek považovala za dostatečně prokázaný. Kárný senát tuto skutečnost promítl především do úpravy skutkové věty oproti kárné žalobě a dostatečně ji odůvodnil v kárném rozhodnutí. Ohledně termínu jednání žalovaná dodává, že žalobce byl obeslán s měsíčním předstihem a o odročení nepožádal. Jestliže žalobce napadá tu část odůvodnění, podle níž kárně obviněný v každém případě získal určité informace, připomíná žalovaná, že pokud by tomu tak nebylo a žalobce by tyto informace nezískal, postupoval by v rozporu s ustanoveními, která ukládají věnovat se záležitostem klienta svědomitě. Nadto kárný senát ve svém rozhodnutí tyto informace specifikoval. Pro uplatnění zásady *in dubio pro reo* nebylo místo, neboť kárný senát ani odvolací kárný senát na základě důkazní situace neměly pochybnosti.

Žalobce uvádí, že vytýkané jednání proběhlo zásadně jinak, ovšem jeho tvrzení je nekonkrétní a nedoložené. Je pravda, že § 32 zákona o advokacii užívá termín *závažné a méně závažné* jednání, ovšem ze systematického výkladu je zřejmé, že závažné porušení je definicí kárného provinění a méně závažné porušení je v § 32 odst. 5 kritériem pro rozhodování, zda bude uloženo kárné opatření.

Ustanovení § 27 odst. 1 advokátního kárného řádu umožňuje, aby odvolací kárný senát rozhodoval bez nařízení jednání. V daném případě neshledal potřebu nařídit jednání a rovněž uvedl, že položení otázek Z. K. nepovažuje pro upřesnění skutkových okolností za potřebné. Žalovaná uzavírá, že žalobce požaduje uložení povinnosti nahradit náklady právního řízení, ovšem o této povinnosti správní soud nemůže rozhodnout.

Žalovaná žádá, aby soud žalobu zamítl.

V replice ze dne 29. 1. 2015 žalobce opakuje, že předseda kárného senátu upřel žalobci právo na to, aby v řízení o dané kárné žalobě byl řádně zjištěn objektivního stav věci. Opakuje, že porušení povinnosti mlčenlivosti a údajné zvýhodnění klienta nebylo prokázáno; ke zpracování obecné smlouvy o ustájení koní s prázdnými údaji není třeba žádných zvláštních údajů.

Žalobce nesouhlasí s argumentací žalované, že v kárném řízení nemohla být zohledněna skutečnost, že žalobce zastupuje klienta již od roku 2007, protože skutek vymezený kárnou žalobou se týká pozdějšího data. Žalobce je nadále přesvědčen, že dílčí poskytnutí služeb Z. K. v oblasti, která nesouvisela se zastupováním klienta žalobcem, nemohlo založit jakýkoliv střet zájmů. Kárný senát nezjistil skutečný stav věci, odvolací kárný senát se hlouběji nezabýval odvoláním žalobce a potvrdil závěry kárného senátu. Předsedu kárného senátu žalobce považuje nadále za podjatou a nevhodnou osobu pro řešení etických otázek s ohledem na jeho činnost před rokem 1989. Žalobce předložil v rámci kárného řízení písemné důkazy, které vyvracely tvrzení Z. K., že by žalobce nejprve zastupoval paní Z. K. a až následně klienta.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Žalobce je nadále přesvědčen, že kárným proviněním je buď závažné porušení povinností stanovených zákonem o advokacii či méně závažné opakované porušení povinností. Vzhledem k tomu, že kárný senát neuložil kárné opatření, nemohlo se jednat o závažné porušení a žalobce tvrdí, že se nedopustil ani méně závažného opakovaného porušení. Žalobce považuje napadené rozhodnutí prakticky za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná se nezabývala všemi odvolacími námitkami.

Žalobce zpřesnil žalobní petit tak, že navrhl zrušení jak napadeného, tak kárného rozhodnutí.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Dne 26. 1. 2012 byla doručena do sídla ČAK stížnost paní Z. K., že ačkoliv v průběhu roku 2010 a 2011 v rámci svého podnikání spolupracovala s žalobcem, který pro ni připravoval např. smluvní dokumentaci, v listopadu 2011 na ni žalobce podal jako advokát jejího bývalého přítele C. D. T. žalobu a návrh na vydání předběžného opatření. Tuto stížnost doplnila v podání ze dne 12. 3. 2012, kde uvedla, že pro ni žalobce připravoval smlouvy, např. o boxovém či pastevním ustájení. Aby mohl tyto smlouvy řádně napsat, poskytla mu veškeré informace o stájích a koních a dále ho informovala o svých finančních poměrech. Žalobce dle stěžovatelky tyto informace zneužil ve prospěch C. D. T., kterého začal zastupovat proti ní.

K této stížnosti se žalobce vyjádřil dne 10. 2. 2012 a uvedenou stížnost označil za nedůvodnou a účelovou. Ve vyjádření popsal počátek spolupráce s C. D. T., s jehož souhlasem (ještě v době trvání vztahu) poskytl stěžovatelce právní služby, které vyfakturoval. Žalobu a návrh na předběžné opatření podal ke Krajskému soudu v Praze z toho důvodu, že žalobcův klient zaznamenal jasný záměr stěžovatelky prodat pod cenou koně zakoupené z peněžních prostředků C. D. T. Podanou stížnost vnímá jako určitou formu msty stěžovatelky reagující na předběžné opatření a odmítnutí návrhu na mimosoudní řešení.

Ve vyjádření ke kárné žalobě ze dne 14. 8. 2012 žalobce odmítl odpovědnost za vytýkaná kárná provinění a dodal, že přípravu vzorových smluv a jedno vymáhání pohledávky nelze označit za právní služby v oblasti podnikání stěžovatelky ohledně provozu stájí a koní v letech 2010 a 2011 a že vzhledem k řešeným kauzám nepotřeboval být zasvěcen do provozních a finančních věcí stěžovatelky. Dle jeho názoru se jednalo o dílčí službu, která nebyla v rozporu s pokračujícím zastupováním C. D. T. Z toho důvodu dodržel profesní a etické povinnosti.

Z faktury č. 192/2010, kterou žalobce vystavil dne 30. 11. 2010 na jméno stěžovatelky na částku 9 600 Kč je zřejmé, že byla vystavena za právní servis v měsíci listopadu 2010 ve věci pohledávky L. V., 4 hodiny á 2 000 Kč bez DPH, s DPH 9 600 Kč. Z faktury č. 77/2011,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

kteřou vystavil žalobce dne 31. 5. 2011 na jméno stěžovatelky na částku 4 800 Kč, vyplývá, že byla vystavena za právní servis v měsíci květnu 2011 ve věci smluvních vztahů 4 hodiny a 1 000 Kč bez DPH, 4 800 Kč s DPH.

Z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2011, č. j. 45 Cm 215/2011 se zjistilo, že tento soud vydal usnesení o předběžném opatření, kterým stěžovatelce zakázal nakládat se svým majetkem včetně převodu koní ve prospěch třetích osob. Z odůvodnění vyplývá, že dne 16. 11. 2011 podal C. D. T. v zastoupení žalobcem žalobu proti Z. K. pro zaplacení částek 6 182 351,40 Kč, 9 115,17 GBP a 1 816 USD s příslušenstvím.

Z protokolu o provedení důkazů před dožádaným soudem ze dne 3. 6. 2013 vyplývá, že Z. K. jakožto svědkyně nevěděla, ve kterém období roku 2011 požadovala po žalobci právní službu, ale zcela jistě spolu jednali v roce 2010; poradenství probíhalo telefonicky a elektronicky a informace ohledně finanční situace stáji předávala většinou telefonicky. Uvedla, že žalobci zaplatila více než 4 800 Kč, ovšem přesnou částku není schopna doložit, C. D. T. byl její přítel, vztah začal v roce 2006, rozešli se v roce 2008, následně vztah obnovili v roce 2010 a definitivně se rozešli v roce 2011. Smlouvy o ustájení jí žalobce zaslal v elektronické podobě a styl smlouvy o boxovém ustájení a pastevním ustájení byl v podstatě stejný. Na dotaz, z čeho svědkyně usuzuje, že žalobce věděl, které koně vlastnila, kteří jsou určeni k prodeji a jakou to má spojitost s jejím sporem s C. D. T. uvedla, že informace ohledně prodeje koní mít žalobce nemohl, ale snažil se je získat od lidí kolem, a rovněž tyto informace mohl mít z toho důvodu, že zastupoval jak jí, tak C. D. T. Dále uvedla, že při přípravě smluv o ustájení žalobci popsala svoji finanční situaci, aby dlužná částka byla snadno vymahatelná a z důvodu své finanční situace žádala žalobce o posečkání úhrady jeho právních služeb.

Z návrhů smluv o ustájení vyplývá, že v nich nejsou vyplněny údaje o nájemci, je zde popsán předmět smlouvy, její platnost, cena ustájení, práva a povinnosti smluvních stran a podmínky ukončení nájmu.

V kopii žaloby C. D. T. proti stěžovatelce adresované Krajskému soudu v Praze je uvedeno, že C. D. T. je partnerem stěžovatelky v souvislosti s projektem vybudování koňské stáje Struhařov a z toho důvodu poskytl stěžovatelce podrobně specifikované finanční prostředky. Vzhledem k tomu, že byla narušena důvěra C. D. T. vůči stěžovatelce, C. D. T. se rozhodl od projektu odstoupit a v zájmu ochrany svých investic podal tuto žalobu spolu s návrhem na vydání předběžného opatření.

Ze smlouvy o vypořádání mezi C. D. T. a Z. K. ze dne 11. 11. 2008 vyplynulo, že na straně věřitele vystupoval C. D. T., na straně dlužníka Z. K. a C. D. T. byl zastoupen žalobcem. Předmětem smlouvy byla vzájemná dohoda smluvních stran ohledně vypořádání majetkových vztahů vzniklých mezi věřitelem a dlužníkem v souvislosti s vynaloženou investicí věřitele do projektu specifikovaného v čl. II dané smlouvy jako nákup zemědělského stavení č. p. 1 a pozemků v k. ú. Struhařov.

Z elektronické komunikace mezi žalobcem a stěžovatelkou ze dne 29. 11. 2010 bylo zjištěno, že žalobce požádal stěžovatelku, aby odsouhlasila návrh dohody před jejím odesláním panu V., z komunikace ze dne 11. 11. 2010 vyplývá, že žalobce zaslal stěžovatelce návrh na předběžné opatření vůči panu V. a z emailu ze dne 16. 5. 2011 je zřejmé, že jí žalobce zaslal revidovaný návrh smlouvy o boxovém ustájení a návrh nové smlouvy o pastevním ustájení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Městský soud věc posoudil takto:

Úvodem se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to navzdory skutečnosti, že žalobce tuto námitku vznesl až v replice ze dne 29. 1. 2015, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, se totiž jedná o vadu, k níž je soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti, aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze pak hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Žalobce v odvolání ze dne 2. 11. 2013 proti kárnému rozhodnutí uvedl, že se kárný senát dostatečně nevypořádal s otázkou, zda se žalobce ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii dopustil závažného či opětovného zavinění porušení povinnosti. Dále podrobně zdůvodnil, že se dle jeho názoru nejednalo o podobnou či související věc, a proto neporušil povinnost stanovenou v § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii; nejednal v rozporu ani s písm. c) téhož ustanovení, neboť porušení povinnosti mlčenlivosti nebylo během kárného řízení prokázáno. Uvedl, že stěžovatelce poskytl dvě dílčí právní služby, během nichž nezískal žádné informace, které by následně zvýhodnily jeho klienta; dále namítl, že kárný senát nepřipustil otázky, které žalobce adresoval stěžovatelce, a předsedu kárného senátu nadále považuje za osobu podjatou.

Soud se seznámil s obsahem napadeného rozhodnutí ve světle výše uvedených námitek a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Žalovaná se žalobcovými námitkami zabývala, vyjádřila a zdůvodnila svůj právní názor, že získané informace mohly zvýhodnit žalobcova klienta, a zhodnotila, že kárný senát zjistil skutkový stav dostatečně. Z toho důvodu pak shledala položení otázek stěžovatelce nadbytečné. Žalovaná se rovněž stručně vyjádřila k otázce závažnosti jednání ve smyslu § 32 zákona o advokacii a odkázala na rozhodnutí předsedy kárné komise ČAK ze dne 28. 1. 2013, jímž bylo rozhodnuto o namítané podjatosti předsedy kárného senátu. Žalovaná tedy na žalobcovy námitky, byť stručně, reagovala, a její rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelné.

Dále se soud zabýval správností úvah žalované.

Dle § 19 odst. 1 zákona o advokacii je „advokát povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže a) v téže věci nebo ve věci související již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, c) by informace, kterou má o jiném klientovi nebo o bývalém klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit“.

Soud nejprve posoudil, zda žalovaná dostatečně prokázala a zdůvodnila, že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii. Účelem citovaného ustanovení je zamezit situaci, aby tentýž advokát poskytoval právní služby dvěma stranám, u nichž existuje střet zájmů. Logickou podmínkou uvedeného zákazu pak je, že advokát stranám poskytl právní služby ve stejné či související věci, tedy ve věci, v níž se projevuje vzájemný střet zájmů, nebo má s tímto střetem jasnou souvislost.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

V řešeném případě kárný senát stran porušení povinnosti dle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii uvedl, že žalobce „*porušil zákonný zákaz zastupovat C. D. T. ve sporu proti stěžovateli a nezachoval v daném případě potřebnou míru opatrnosti*“. Tento závěr opřel zejména o skutečnost, že žalobce převzal zastoupení C. D. T. ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 Cm 215/2011 proti stěžovateli, ačkoliv stěžovatel dříve poskytl právní služby. Dále zdůraznil, že „*mezi C. D. T. a Z. K. jsou vypjaté a protichůdné vztahy a že jejich vzájemné majetkové vypořádání je předmětem soudního řízení*“. S těmito závěry, které ostatně bez dalšího vyplývají ze správního spisu a v něm založených podkladů, se soud ztotožňuje. Nemůže však souhlasit se způsobem, jakým se kárný senát vypořádal s otázkou, zda žalobce poskytl právní služby ve stejné či související věci. Kárný senát v tomto směru uvedl, že se neslučuje s profesní etikou, „*aby advokát na jedné straně poskytoval jednomu klientovi právní služby v obchodních záležitostech ohledně ustájení koní a následně podal proti tomuto svému klientovi v zastoupení jiného klienta žalobu a návrh na vydání předběžného opatření, které bylo zdůvodněno i tím, že údajně dochází k přesunům ustájených koní stěžovatelky*“. Odvolací kárný senát pak tento závěr kárného senátu potvrdil.

Soud je však toho názoru, že závěr o totožnosti či souvislosti věcí nelze založit výhradně na skutečnosti, že právní služby se v obou případech vztahovaly k otázce ustájení koní. Naopak je třeba pečlivě posoudit charakter poskytnutých právních služeb a jejich vztah ke sporu mezi C. D. T. a Z. K. Ze správního spisu vyplývá (zejména z vyjádření stěžovatelky, žalobce a usnesení Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 Cm 215/2011), že spor mezi C. D. T. a Z. K. se týkal majetkového vyrovnání, konkrétně zaplacení částek 6 182 351,40 Kč, 9 115,17 GBP a 1 816 USD s příslušenstvím, které C. D. T. vložil do společného projektu vybudování koňské stáje Struhařov. Spolu s žalobou C. D. T. podal návrh na vydání předběžného opatření, které odůvodnil mj. tím, že stěžovatelka nabízí stáj k dlouhodobému pronájmu a nabízí k prodeji koně za nižší než pořizovací ceny, a to bez souhlasu C. D. T. jakožto jejich spoluvlastníka.

Ze správního spisu a předložených důkazů dále vyplynulo, že žalobce poskytl stěžovateli celkem tři právní asistence, a to konkrétně soupis a revize dvou vzorových smluv (o boxovém a pastevním ustájení) a vymození pohledávky za panem V. Stěžovatelka sice ve stížnosti ze dne 26. 1. 2012 a 12. 3. 2012 uvedla, že s žalobcem v letech 2010 a 2011 dlouhodobě spolupracovala, ovšem předložené důkazy tuto skutečnost nepotvrzují.

Na základě výše uvedeného je nesporné, že žalobce jakožto advokát neposkytl C. D. T. a Z. K. právní služby v téže věci, neboť neposkytoval právní služby stěžovateli v rámci jejího sporu s C. D. T. o majetkové vyrovnání. Dle soudu vypracování vzorových smluv a vymození pohledávky za třetí osobou nelze považovat ani za věc související s tímto sporem. Ohledně vymození peněžitého dluhu je tato skutečnost evidentní (ostatně ani žalovaná netvrdí opak), neboť daný dluh se týkal osoby odlišné od C. D. T. Ohledně vzorových smluv je třeba vzít zejména v potaz, že se jednalo o vzory, do nichž si mohla stěžovatelka následně vyplnit konkrétní údaje o nájemcích a koních, a rozhodně z nich nelze seznat, jaké koně stěžovatelka na statku ustájila. Především však není zřejmé, jak by tato skutečnost mohla souviset se sporem vedeným s C. D. T. Žalobce se jako zástupce C. D. T. podanou žalobou a návrhem na vydání předběžného opatření domáhal finanční kompenzace, resp. zamezení nakládání s koňmi, do nichž C. D. T. investoval vlastní finanční prostředky a o nichž měl zcela logicky přehled. Jeho žaloba se netýkala koní, které stěžovatelka ustájila na základě smlouvy o boxovém nebo pastevním ustájení. Ani samotná stěžovatelka nedokázala dát jasnou odpověď na dotaz, „*z čeho usuzuje, že Mgr. R. věděl, které koně vlastnila, kteří koně jsou určeni*

k prodeji, které již prodala a jakou to má podle ní spojitost se sporem, který vede s panem C. D. T., a jakou mají vůbec spojitost koně a informace o nich s touto osobou“, neboť uvedla, že o prodeji koní pan Mgr. R. vědět nemohl (v této části si ostatně protirečí se svým podáním ze dne 12. 3. 2012), ale příslušné informace mohl získat z toho důvodu, že ji dříve zastupoval. K možné spojitosti mezi informacemi o koních a jejím sporem s C. D. T. se nevyjádřila. Nutno přitom dodat, že k této otázce se nevyjádřil ani kárný senát a odvolací kárný senát. Soud tedy s ohledem na výše řečené uzavírá, že spor mezi C. D. T. a Z. K. a poskytnutí právní služby spočívající v soupisu dvou vzorových smluv nelze označit za věci související ve smyslu § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii.

Kárný senát i odvolací kárný senát sice zdůraznil, že příslušné ustanovení chrání rovněž důvěru nabytou mezi advokátem a klientem, která je bezpochyby narušena, pokud advokát následně zastupuje protistranu a poskytne jí právní služby. Dle soudu však sama tato skutečnost není dostačující pro spáchání kárného provinění a nadto žalobce v průběhu řízení doložil, že dlouhodobě zastupoval C. D. T. (od roku 2007, a to mj. při prvním majetkovém vyrovnání mezi C. D. T. a Z. K., viz příslušné právní moci), stěžovatelce poskytl právní služby pouze v několika dílčích věcech a stěžovatelka si této skutečnosti byla vědoma.

Dále soud posoudil, zda kárný senát a odvolací kárný senát dostatečně prokázaly a zdůvodnily, že žalobce porušil povinnost mlčenlivost stanovenou v § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii. Toto ustanovení zakazuje advokátovi poskytnout právní služby, jestliže by informace, kterou má o bývalém klientovi mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit. Kárný senát k dané otázce uvedl, že se dle jeho názoru žalobce daného jednání dopustil a dále zdůraznil, že při *„posuzování závažnosti kárného provinění vycházel zejména z důkazní situace, kdy stěžovatelka po opakovaných urgencích a i během svého výslechu před dožádaným soudem nebyla schopna uvést, které konkrétní informace kárně obviněnému sdělila a právě to je ta okolnost, která má dle názoru kárného senátu rozhodující vliv, že v daném případě se jedná o méně závažné provinění, ale v každém případě zde kárně obviněný porušil svou povinnost“*.

Citovaná argumentace však dle soudu nemůže obstát. Předně je třeba zdůraznit, že zjištění a prokázání konkrétních informací, které měl advokát při poskytování právních služeb získat, není okolností snižující závažnost advokátova protiprávního jednání, ale naopak předpokladem pro učinění závěru, že se advokát kárného provinění vůbec dopustil. Rozhodnutí žalované navíc nejsou v tomto ohledu příliš srozumitelná, neboť kárný senát na str. 8 svého rozhodnutí tvrdí, že *„advokát by v takovém případě měl vždy zkoumat, zda není nositelem informace, která by nového klienta mohla neoprávněně zvýhodnit“*, ačkoli na předcházející straně uvádí nekonkrétní a ničím nepodložený výrok, že žalobce *„v každém případě získal informace o majetku a finanční situaci stěžovatelky“*. Žalobce naopak v průběhu kárného řízení i v odvolání proti kárnému rozhodnutí opakovaně tvrdil a dokládal, že získané informace nemohly jeho klienta (C. D. T.) jakkoliv zvýhodnit. Uvedené tedy spíše svědčí skutečnosti, že žalobce zvažoval, zda není nositelem informace, která by nového klienta mohla neoprávněně zvýhodnit.

Jak uvedeno výše, z předložených důkazů vyplynulo, že žalobce poskytl stěžovatelce celkem tři právní asistence, a to konkrétně soupis a revize dvou vzorových smluv (o boxovém a pastevním ustájení) a vymožení pohledávky za panem V. Z textu vzorové smlouvy o boxovém ustájení (která neobsahuje žádné údaje o nájemcích) nevyplývá, že by žalobci poskytla jakékoliv nadstandardní informace. Je z ní patrné, že stěžovatelka pronajímá stáj ve Struhařově, cena za ustájení je 5 000 Kč a dále z ní plynou konkrétní práva a povinnosti

smluvních stran. S těmito informacemi byl však C. D. T. jakožto bývalý partner stěžovatelky jistě obeznámen. Nadto není zřejmé, jak by tyto údaje mohly zvýhodnit C. D. T. v následném sporu se stěžovatelkou. Ohledně smlouvy o pastevním ustájení sama stěžovatelka během své svědecké výpovědi potvrdila, že je psána ve stejném stylu jako smlouva o boxovém ustájení s tím rozdílem, že pojednává o ponechání koně na pastvině. A konečně ani ve věci emailové korespondence stran vymožení pohledávky za panem V. nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce při poskytnutí této právní služby získal jakékoliv relevantní informace vztahující se k následnému sporu.

Žalovaná sice zdůrazňuje, že kárný senát na základě zjištěného skutkového stavu upravil skutkovou větu oproti kárné žalobě tak, že vypustil slova „*tím získal podstatné a důvěrné informace*“. Dle soudu však takovýto postup není dostačující, neboť během kárného řízení nebylo nejen zjištěno a prokázáno, zda žalobce získal *podstatné a důvěrné informace*, ale ani to, zda žalobce získal jakékoliv jiné informace ve smyslu § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii. Stěžovatelka sice ve stížnosti ze dne 12. 3. 2012 uvedla, že žalobci poskytla všechny informace o stavu jejích financí, včetně skutečnosti, že splácí úvěr, a ve svědecké výpovědi dodala, že finanční situaci s žalobcem řešila po telefonu (nevzpomíná si ale na přesný časový okamžik), ovšem její tvrzení nebylo během kárného řízení prokázáno. Tuto skutečnost ostatně přiznal i kárný žalobce (viz protokol o jednání kárného senátu ve věci Mgr. D. R. ze dne 30. 8. 2013), neboť dle jeho slov „*stěžovatelka ve své výpovědi a ve stížnosti skutečně příliš nekonkretizuje informace, které měly či mohly být kárně obviněným zneužity při zastupování následného klienta a které by zároveň měl kárně obviněný získat od stěžovatelky*“. Kárný žalobce během závěrečného jednání v podstatě pouze uvedl, že žalobce během zastupování stěžovatelky zjistil, že je majitelkou koní. Tato informace však pro C. D. T. po několikaletém soužití se Z. K. jistě nebyla novinkou, stejně jako skutečnost, že nákup statku byl z části financován hypotečním úvěrem. Soud tedy uzavírá, že kárný senát během řízení neprokázal porušení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, neboť nedoložil, zda a jaké informace žalobce získal při poskytnutí právních služeb stěžovatelce a jakým způsobem by tyto informace mohly zvýhodnit C. D. T.

Žalobce dále namítl, že kárný senát nepoložil stěžovatelce žalobcovy otázky, a z toho důvodu zjistil nedostatečně skutkový stav. Pro posouzení věci byla podstatná zejména první a třetí otázka, kterými se žalobcem dotazoval, „*jaké konkrétní údaje vztahující se k podnikání stěžovatelky měla stěžovatelka sdělit kárně obviněnému*“ a „*jaké jiné kauzy kromě vypracování smluv o ustájení koní a vymožení pohledávky za bývalým přítelem (osoba odlišná od C. D. T.) měl kárně obviněný řešit za stěžovatelku vzhledem k tvrzení stěžovatelky, že ji dlouhodobě zastupoval*“. Je sice pravda, že kárný senát (prostřednictvím dožádaného Okresního soudu v Benešově) uvedené otázky stěžovatelce nepoložil v tomto přesném znění, ovšem na informace v nich obsažené se dotázal. Na základě třetí otázky chtěl vědět, „*které konkrétní důvěrné informace Mgr. R. sdělila, kdy a jakým způsobem*“, dále „*které konkrétní důvěrné informace a jakým způsobem Mgr. R. sdělila v souvislosti s přípravou smluv o pastevním či boxovém ustájení*“ (osmá otázka) a „*kdy a jakým způsobem předala svědkyně Mgr. R. informaci ohledně stavu svých financí, o svých úvěrech, jejich splácení apod.*“ (desátá otázka). Stěžovatelka na položené otázky odpověděla a kárný senát z jejích odpovědí vycházel při zjišťování skutkového stavu. Bez ohledu na závěry, které na jejích základě učinil, proto neporušil žalobcovo právo navrhopat důkazy, které by měly být provedeny (§ 33 odst. 5 zákona o advokacii).

Nakonec se soud zabýval námitkou, že žalovaná dostatečně nezdůvodnila, zda se žalobce dopustil kárného provinění, které je v § 32 odst. 2 zákona o advokacii definováno

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jako „závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem“. I tato námitka je důvodná, neboť z odůvodnění napadených rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná směřuje odst. 2 s odst. 5 téhož ustanovení. Podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii „jedná-li se o méně závažné porušení povinností, lze od uložení kárného opatření advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi upustit, pokud samotné projednání kárného provinění je možno považovat za postačující“. Ze systematického výkladu citovaných ustanovení vyplývá, že kárný senát je povinen nejdříve posoudit, zda lze advokátovo jednání skutečně kvalifikovat jako kárné provinění, tedy jestli se jedná o *závažné* či *opakované* zaviněné porušení povinností. Až poté zhodnotí, zda porušení povinností dosáhlo nižší intenzity a zda je možné upustit od uložení kárného opatření. Správním soudům obecně nepřísluší rozhodovat, zda se advokát dopustil závažného porušení povinností, neboť tato otázka je věcí uvážení správního orgánu. Je však nedostačující, pokud žalovaná toliko cituje § 32 odst. 2 zákona o advokacii a bezprostředně poté rozhodne o upuštění od uložení kárného opatření, aniž by se nejprve vypořádaly s otázkou, zda advokátovo jednání lze považovat za *závažné* či *opakované* zaviněné porušení povinností, tedy za kárné provinění.

Žalobce se svými námitkami úspěš; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pro úplnost soud dodává, že s. ř. s. neumožňuje soudu přiznat žalobci samostatným výrokem náhradu nákladů správního řízení. O této otázce však bude žalovaná nově rozhodovat v řízení následujícím po zrušení napadeného rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce. Jeho náklady řízení tvoří pouze zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3000 Kč. Povinnost k jeho náhradě soud přiznal proti žalované žalobci ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. 1. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.